

[Aksel Larsen.]

skrider til kontospærring eller beslaglæggelse. Dels ved enhver og formodentlig også hr. Pihl såvel som landsrettens dommere — hvis jeg må plagiere Bernard Shaw —, at firmaet W. T. K. måske ikke er god for 75 000 kr., men i hvert fald mere end rigt nok til både at betale dette og langt større beløb. Depositum som sikkerhed var således aldeles overflødig. Endelig må det tilføjes, at efterforskningen måtte ende med eet af to: enten blev der ingen værnemagsag mod W. T. K., eller der blev en værnemagsag og firmaet blev frifundet, og så skulle det offentlige betale omkostningerne, bl. a. revisionshonoraret. Alternativet er det, at der blev tiltale og der faldt dom, og så skulle firmaet betale ikke blot et i den forbindelse beskendent revisionshonorar, men adskillige millioner i bøde, tilbagebetaling o. s. v. Dette taget i betragtning var et depositum på 50 000 kr. eller 75 000 kr. altså det rene pjat.

Men nu tror jeg ikke, rigsadvokat Pihl er et pjatthoved, jeg tror, der findes en fornuftig grund bag alle hans handlinger. Jeg går derfor ud fra, at han har haft en særlig — men uforsvarlig og usaglig — grund til at foranledige depositum stillet, men det skal jeg komme tilbage til.

Først må jeg nemlig sige endnu noget om dommene. Disse har kun kunnet få den affattelse, vi kender, fordi byretten og landsretten foruden alle de urimeligheder, jeg har belyst, totalt har set bort fra afgørende vidneudsagn.

Til eksempel må nævnes, at byretten i alt væsentligt støtter sig på de vidneforklaringer, der er afgivet af det ærede medlem hr. Busch-Jensen, skønt disse vidneforklaringers upålidelighed er indlysende, og skønt flere vidner har udtalt sig samstemmende i modstrid med dette vidne. I landsretten har det ærede medlem hr. Busch-Jensen på væsentlige punkter givet andre forklaringer end i byretten, men iøvrigt stadig udtalt sig sådan, at hans forklaring er modsat flere andre vidners samstemmende forklaringer. Dette gælder ikke mindst spørgsmålet om, hvorvidt Børge Houmann kunne være i god tro. Landsretten hopper over vanskeligheden på den utilladelige måde, at den afstår fra at tage stilling til, om det er det ærede medlem hr. Busch-Jensen eller de øvrige vidner, der taler sandhed. Det rimelige havde naturligvis været, om retten havde lagt de mange vidners samstemmende forklaringer til grund, så meget mere som vidnet det ærede medlem hr. Busch-Jensen, som sagt alene ved at ændre forklaring fra by-

retten til landsretten måtte have afsløret sig som, skal vi sige, et noget upålideligt vidne. Hvis retten ikke ville gøre dette, burde den som den gennem de modstridende og uforligelige vidneudsagn krænkede have foranlediget politisag for at få fastslået, hvem af vidnerne der talte sandhed, og hvem der ikke gjorde det.

Men retten foretrak at stryge over og gå videre, hvorpå det i dommen frejdigt fastslås, at Børge Houmann ikke havde føje til at tro, at hans sigtelser var sande, eller kunne siges at have handlet i god tro.

Landsretten gør sig bemærket også på anden måde. Et af anlagepunkterne mod Houmann var jo dette, at han havde kaldt Pihl og Bøytler for sjuskammerater. Ved byretten forklarede både Bøytler og Pihl under vidneansvar, at når de en sjælden gang havde spist frokost sammen, havde det for det meste været deres medbragte lommemad og i hvert fald altid uhyre beskendent.

I landsretten dokumenterede forsvaret gennem vidneførsel, at netop under Bøytlers arbejde med W. T. K.-sagen havde han og Pihl indtaget mange, hyppige, ret overdådige og mange gange særdeles fugtige frokoster i en af hovedstadens luksusspisestaurant. Rigsadvokaten måtte erkende dette, selvom han — ene mand mod tre vidner — forsøgte at afsvække vidneudsagnene.

Det er retscontume, har man fortalt mig, at enhver sådan ny vidneførsel omtales i domspræmisserne, men om man så søger med lup, finder man ikke et ord i landsrettens præmisses om vidnerne fra „Gourmet“. Ja, „Gourmet“ — det er navnet på denne luksusstaurant. Det er jo muligt, at dette skyldes en forglemmelse fra landsdommernes side, men tanken om, at man har villet skåne rigsadvokaten, trænger sig unægtelig på.

Endelig er der byrettens og landsrettens samstemmende påstande om, at Børge Houmann jo blot kunne have rejst sagen på „saglig og objektiv måde“, det ville man ikke haft noget at indvende imod.

Det havde Børge Houmann jo gjort i „Land og Folk“, før han skrev de artikler, der foranledigede tiltalen. Men ingen tog hensyn hertil. Heller ikke justitsministeriet. Slet ikke den øvrige dagspresse, som forholdt sig tavs som graven. Selv i de første to uger, der gik efter den første af de artikler, Houmann foreløbig er dømt for, havde dagspressen ikke noget at bemærke. Da Houmann så fortsatte, vågnede efterhånden visse dagblade til live — for at kræve Houmann straffet. Men justitsmini-